

ŽELJKA TURČINOVIĆ

MARULIĆEVIM DANIMA GLAZBASTANICA NETREBA

PREMIJERE

RAZGOVOR

PORTRET

FESTIVALI

MEDIJ

VOX

HISTRIONIS

MEĐUNARODNA

SCENA

AKTUALNOSTI

TEORIJA

FOKUS

MI U SVIJETU

NOVE KNJIGE

DRAMA

U Splitu su od 22. do 29. travnja 2003. održani 13. Marulićevi dani, festival hrvatske drame i autorskog kazališta. Temeljna odrednica festivala koja ga razlikuje od svih drugih hrvatskih festivala jest da se ovdje prvenstveno i jedino radi o kazališnim produkcijama nastalim na hrvatskim dramskim tekstovima tijekom jedne godine. Stoga, u odabiru predstava ne treba tražiti tematsku, stilsku ili trendovsku koncepciju jer podnaslovljenje imena festivala definira zajednički nazivnik izabranih predstava. I da odmah na početku parafraziram misao uglednoga hrvatskog pisca i intelektualca Ive Brešana, koji je u časopisu *Kazalište*, 9-10/2002., svoj osvrt na prošlogodišnji festival naslovio kao "Glazba s Titanica ili 12. Marulićevi dani", ustvrdivši da je prošlogodišnja kazališna produkcija temeljena na domaćim dramskim tekstovima bila osrednja i spremna za znak uzbune. Da glazba može prestati i da nije potrebno davati znakove uzbune (jer brod ne tone) potvrdili su ovogodišnji Marulićevi dani.

Naime, vidjeli smo dvije predstave koje se po kvaliteti mogu mjeriti sa svakom svjetskom produkcijom (*Nosi nas rijeka* i *Kamov, smrtopis*), pojavio se sjajan tekst *Komšiluk naglavačke* Nine Nuić i najavio u hrvatskom kazalištu autoricu koja zasigurno neće biti samo slučaj u hrvatskoj drami, zapamtili smo jedno radikalno i hrab-

ro čitanje Marinkovićeve *Glorije* iz redateljskog pera Laryja Zappie te vrlo visoku izvedbenu razinu svih predstava prikazanih na festivalu. Dovoljno da festival opravda postojanje i dokaže kazališnoj javnosti da nam i te kako treba festival domaće drame.

Zašto? Festival domaće drame jedan je, iako ne jedini, poticatelj domaće drame na repertoarima hrvatskih kazališta. Festivali su oduvijek bili svečanosti (sama etimologija riječi to govori) pa tako i kazališni, prigoda da se pokaže što imamo i koliko smo dobri u tome. Izbor odabranih predstava naravno ovisi o postavljenim kriterijima izbornika, ali jednako tako i o kazališnoj realnosti domaće drame jer "biti izbornikom Marulićevih dana ne znači baviti se umjetnošću mogućeg, nego umjetnošću manipuliranja postojećim", reći će u svom predočaju ovogodišnji izbornik Hrvoje Ivanković.

Ovaj festival zrcalo je jednogodišnje domaće produkcije, pa kakva je bila ona takav će biti i festival. Ne može je učiniti ni boljom ni lošijom nego što je ona sama. Prvi kriterij da se predstava nađe u izboru za festival jest da počiva na domaćem tekstu (ovaj festival ponudio je čak šest praižvedbi suvremenih domaćih tekstova). Zatim slijedi kvalitetna, intrigantna ili po nečemu nova interpretacija koja od dramskog teksta stvara vrijedan ili zanimljiv kazališni komad. Osim suvremenih

domaćih tekstova, kako u svojoj izborničkoj riječi kaže Ivanković, "teško je zamisliti nacionalni dramski festival bez iščitavanja klasika domaće književnosti, bez obzira da li je riječ o reinterpretacijama djela tzv. suvremenih klasika nastalim od začetaka moderne pa do kraja sedamdesetih ili o oživljavanju najstarijeg, baštinskog segmenta književne nam zaostavštine", našli su se i suvremeni klasici (Krlježa, Marinković) te jedan od korifeja starije hrvatske književnosti, Nikola Nalješković. A da ne bude sve jako ozbiljno, svoje mjesto našla su i dva kazališna komada koja dokazuju da se i u "lakšim formama" komercijalno-zabavljачkog kazališta (kabare, igrokaz) ima što kazati na takvom festivalu (Boris Senker i Vladimir Stojsavljević).

Vidjeli smo, dakle, deset predstava čija amplituda seže od baštinskog teatra preko suvremenih klasika do recentnih dramatičara.

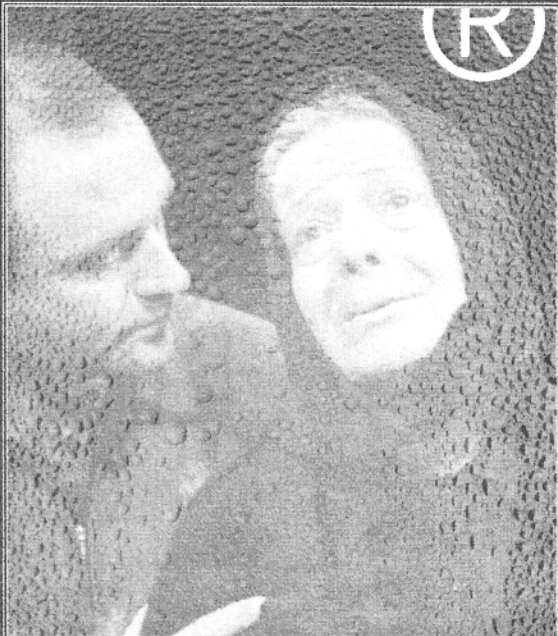
Dvije stožerne predstave ovogodišnjeg festivala jesu *Nosi nas rijeka* Elvisa Bošnjaka u režiji Nenni Delmestre i *Kamov, smrtopis* Slobodana Šnajdera u režiji Branka Brezovca. Po redateljskom pristupu, žanrovskom određenju, izvedbenoj spektakularnosti, one su antipodi, ali sasvim sigurno dvije i te kako važne predstave kako za sadašnjost tako i za povijest hrvatskog teatra.

Predstava *Nosi nas rijeka* donosi na suptilan način sliku morlačkog, plemenskog mentaliteta koji u simbiozi s patrijarhalnom sredinom rađa ljude suspregnutih iska za osjećaja, eliptične komunikacije u kojoj riječ ima istu vrijednost kao i tišina, a stroge moralne stege određuju im sudbinu. Sretan je to spoj izvrsno napisana teksta (Elvis Bošnjak), rijetko nadahnute glume i virtuozne režije (Nenni Delmestre) koja, brookovskim jezikom rečeno, stvara predstavu "posvećenog teatra". Svaki je glumac organski dio kolektivne igre, a kolektiv neraskidivi dio glumca (Josip Genda, Trpimir Jurkić, Elvis Bošnjak, Bruna Bebić Tudor, Milka Podrug Kokotović, Žarko Radić, Ksenija Prohaska). Redateljica pronalazi zajednički scenski jezik oporom verizmu i suptilnom modernizmu vješto i znalački orkestrirajući glumu, tišinu, scenski prostor te komične i tragične silnice dramske priče. Tandem Bošnjak – Delmestre pokazao se kao *dream-team* (jednako uspješno radili su i prvi Bošnjakov dramski tekst *Otac*), a to je rezultiralo najvećim brojem nagrada ovoj predstavi na festivalu.

Druga predstava izvedena u vrlo zahtjevnoj scenografiji (Željko Zorica), koja tehnički nije najbolje "prista-

**HRVATSKO
NARODNO
KAZALIŠTE
SPLIT**

Elvis Bošnjak
nosi nas rijeka

2001/2002

la" u splitski HNK (radena je primarno za pozornicu ZKM-a), bila je Šnajderov *Kamov, smrtopis* u režiji Branka Brezovca. Po mnogočemu iznimna, ali i po odcjecima kontradiktorna, ta je predstava, kao uostalom i u Zagrebu, izazvala oprečne reakcije kod splitske publike: od oduševljenja i ovacija do neprihvatanja i nerazumije-

vanja. No, naučili smo da Brezovec svojim predstavama izaziva kontroverze, što nije umanjilo činjenicu da je dolazak predstave *Kamov, smrtopis* bio događaj za Split. Posebnost ove predstave jest u hrabrom i redateljski nadahnutom iščitavanju Šnajderova teksta kao hrvatskog *Moulin Rougea*. Postoji nekoliko logičnih razloga za takav redateljski *salto mortale* iz dramskog u kazališni komad, a scensko funkcioniranje predstave opravdalo je redateljsku ideju. Sličnost dramskih osoba i njihovih sudbina u predstavama *Kamov, smrtopis* i *Moulin Rouge* neprijeporna je. Svijet boemštine i prostitucije kao milje i protagonist u tom hit-mjuziklu nije stran ni "ukletom pjesniku" Kamovu koji se u svom kratkom, ali

la, Suzana Brezovec, Pjer Meničanin, Davor Borčić, Daniel Ljuboja, Marica Vidušić, Galliano Pahor, Katarina Bistrović Darvaš, Damir Šaban, Siniša Miletić, Marinko Maričić, Dora Polić, Dina Ekštajn, Andreja Široki, Anica Tomić), uigranosti i posvećenosti ideji i realizaciji predstave, ova je predstava, po mom mišljenju, zaslužila nagradu najbolje predstave u cjelini, ali nije bila te sreće.

Festival je otvorilo Krležino *Kraljevo* osječkoga HNK-a. Ovo je zasigurno najizvođenija Krležina rana drama, žanrovski podnaslovljena kao legenda koja od svih legendi pokazuje najviše repertoarnog interesa u našim kazalištima. *Kraljevo* je jedna od onih Krležinih ekspresionističko-kvantitativnih drama čiji je ekspresionistički kod – bogatstvo događanja i slikovitost dramskoga de-

PREMIJERE

RAZGOVOR

PORTRET

FESTIVALI

MEDJI

VOX

HISTRIONIS

MEDUNARODNA

SCENA

AKTUALNOSTI

TEORIJA

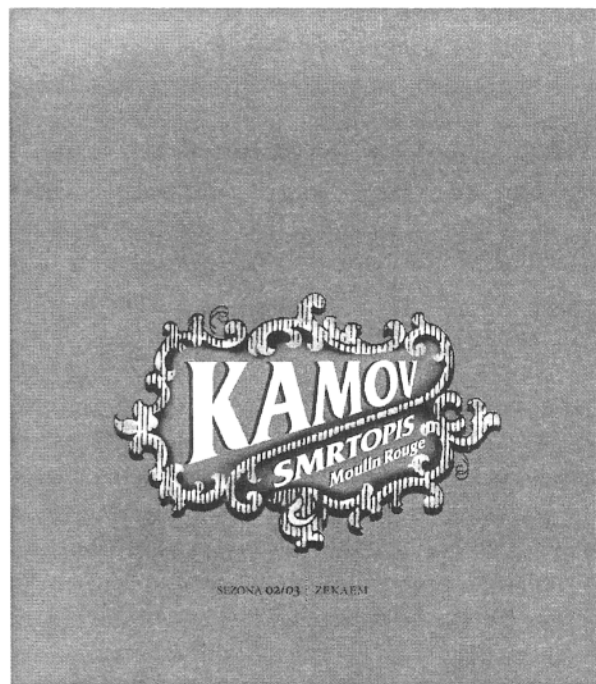
FOAJE

MI U SVJETU

NOVE KNJIGE

DRAMA

burnom životu vječno opirao građanskom licemjernom moralu, nalazeći u takvim rubnim sredinama svoje prirodno stanište i istomišljenike. Šnajder-Brezovčev Kamov "lelek je sebra" koji traži više spoznaje i ideale u egzistencijalističkom kaosu. Žanrovska promjena drame – smrtopisa u melodramu i mjuzikl stilski je ciljan komentar današnjega vremena kiča. Ona je posebno zorna u izvrsnom ironijskom glazbenom komentaru (skladatelj Marjan Nekak i glazbeni dramaturg Dario Bulić) kroz poznate nam šlagere od šezdesetih do danas, a u takovrsnom komentaru ne zaostaje ni koreografija Jasne Frankić Brkljačić te funkcionalni i stilski posebni kostimi Doris Kistić. Redateljska bujna i neobuzdana mašta stvara scensko znakovlje koje posebno u prvom dijelu plijeni spektakularnošću i začudnosti metafore na nekoliko razina, ali u drugom dijelu te skoro trosatne predstave povremeno postaje teret u komunikaciji glumac – publika. Fragmentarno montirane scenske atrakcije, akustični kontrasti, višepplansko događanje dramske radnje samo su neke stilske značajke ove predstave koja se na trenutke pretvara u raspojasanu dionizijsku svečanost, a na trenutke plijeni unutarnjim dramskim nabojem. Ono što fascinira jest energija ansambla na čelu s Jasminom Telalovićem kao Kamovom, koji jednako minuciozno gradi lik patnika i lik buntovnika, lik nježnog sina i odanog prijatelja. Svaki glumac iz mnogobrojnog ansambla postaje znak redateljske poetike bez psihograma lika, pobjednik i/ili žrtva, a da pri tome ne gubi svoju osobnost. Brezovec ne podliježe psihologiziranju i patetici te zna kako pridobiti glumca da bude jednako ekspresivan kao protagonist i kao ansambl. Zbog nevjerovatne predanosti i energije ansambla (Nataša Dorčić, Zoran Čubrilo, Petar Leventić, Filip No-

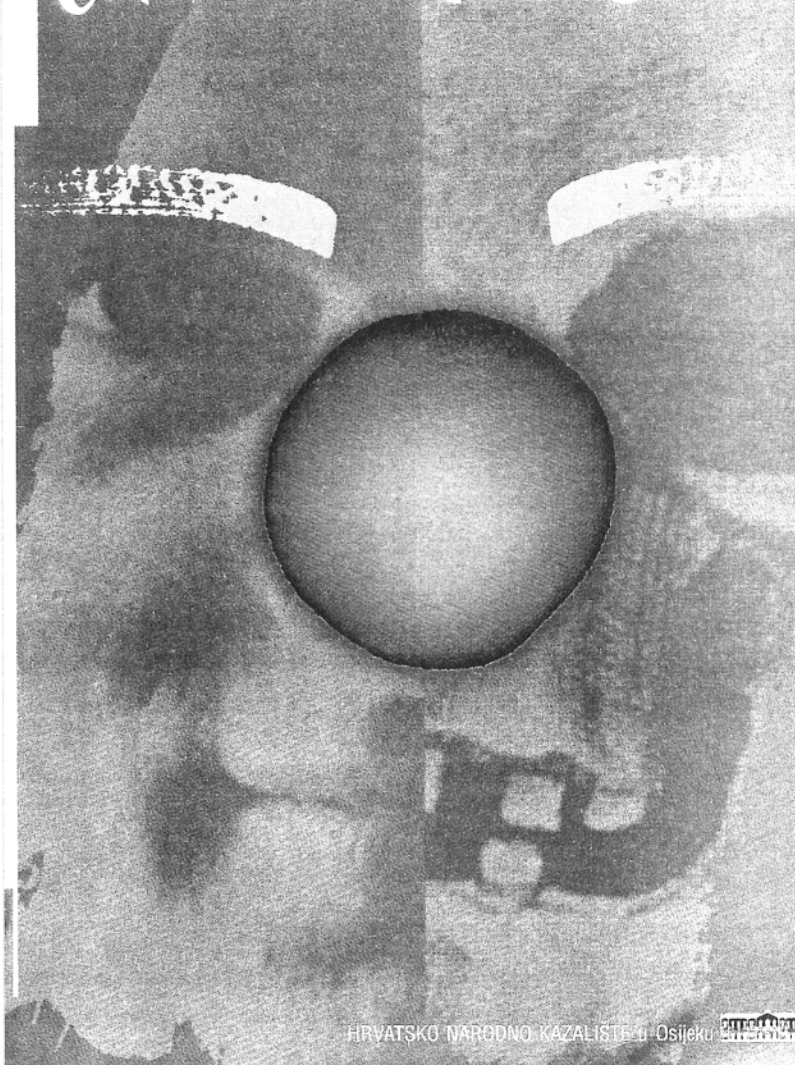
coruma – podatan različitim redateljskim poetikama. No, ova predstava u režiji Vladimira Gerića klasično je iščitavanje klasika nespremno na snažnije scenske eskapade. Ono što se originalnošću ideje izdvaja jest koreografija Milka Šparembleka koja ga je inaugurirala kao koautora izvedbe, a scenski pokret strukturalnim dijelom predstave. Dramaturgija pokreta i registar dinamičkih silnica koreoumetaka stvara vehementnu makabričnu atmosferu, a Šparemblekova koreografska ideja razi-

grava i osmišljava ekspresiju *Kraljeva* ciklički komponiranim plesnim fragmentima koji čine medaše u strukturi dramskoga tkiva. Ovakav primjer kazališne koreografije, koja je u organskom suodnosu s kazališnim komadom, uzoran je primjer nagrađen Nagradom za koreografiju koja je u trinaest godina postojanja Marulićevih dana samo dvaput dodijeljena; Matjažu Fariču i sada Milku Šparembleku – gle slučajnosti, i jednom i drugom za predstavu *Kraljevo*.

Iako kvantitativna po broju likova, događanjima, scenskim ekscesima, mnoštvu vizualno-akustičnih detalja, drama *Kraljevo* ima i svoju intimnu priču: ljubavni slom Anke (Anita Schmidt) i Janeza (Vjekoslav Janković) koja je ostala u drugom planu nedovoljno redateljski fokusirana. Poseban ugođaj predstavi dala je scenska glazba Nevena Frangeša.

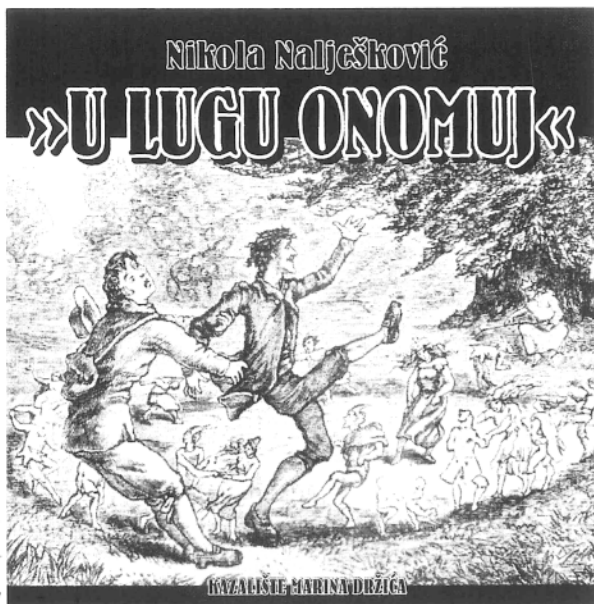
Za razliku od Gerićeva konvencionalnog redateljskog čitanja *Kraljeva*, sasvim nekonvencionalan pristup klasiци jest dramaturško-redateljska interpretacija kulturne drame hrvatske suvremene dramatike 20. stoljeća – Marinkovićeva *Glorija* u izvedbi riječkoga HKD teatra koju potpisuje Lary Zappia. Smještena u minimalističku scenografiju kapelice koja djeluje kao pretprostor crkve i oltara gdje se događa "čudo Gospinih suza", drama poprima jednu novu osjećajnost usredotočenu prvenstveno na ljubavni odnos Magdalene/Glorije/Jagode i don Jere, uz publiku postavljenu s dviju strana prostora igre koji poput vjernika u crkvi postaju svjedoci suspregnutih osjećaja dvoje protagonista te dramskog sukoba koji neumitno raste. Zappia dramaturški radikalno krati filozofsko-teološke raspore o sakralnom i profanom, tradiciji i suvremenosti i stvarajući od mirakla melodramu. Jednako je znakovita i odluka u podjeli da *Glorija* (Bruna Bebić Tudor) bude vidno starija od don Jere (Jerko Marčić) što odnosu daje nove vrijednosti, a glumcima izazov nove interpretacije likova koji su postali opća mjesta u hrvatskoj drami. Poput antičkog kora djeluje ženska vokalna skupina Rivers koja izvodi folklornim elementima obojenu, ali ritualno impostiranu glazbu Duška Rapoteća Utea, a Zappijina dekonstrukcija Marinkovićeva predloška dobiva time jak sudbinski kod. Kič svetih sličica na žici za rublje, ljubavni zagrljaj Jagode i don Jere na kraju okružen riversicama, poput suvremenih Eumenida daje sofisticirani ironijski komentar na populistički ukus našega vremena. Zanimljive su i upečatljive glumačke kreacije Nenada Šegvića kao don Zane, Žarka Radića

MIROSLAV KRLEŽA
KRALJEVO

kao Flokija Flechea i Davora Jureška kao don Florija. Zahvaljujući glumačko-autorskom timu, Zappijina *Glorija* kao visokoestetizirana, hrabra i radikalna predstava još je jedna od onih koje opravdavaju korisnost postojanja Marulićevih dana za domaći tekst i autorsko kazalište.

Kazalište Marina Držića odvelo nas je u prostor i vrijeme dalekoga šesnaestoga stoljeća i baštinskoga teatra predstavom *U lugu onomuj*, tekstu koji je nastao kao kompilacija Nalješkovicevih pastoralna, poslanica i pje-

PREMIJERE
RAZGOVOR
PORTRET
FESTIVALI
MEDUI

VOX
HISTRIONIS

MEĐUNARODNA
SCENA

AKTUALNOSTI
TEORIJA
FOAJE
MI U SVIJETU
NOVE KNJIGE
DRAMA

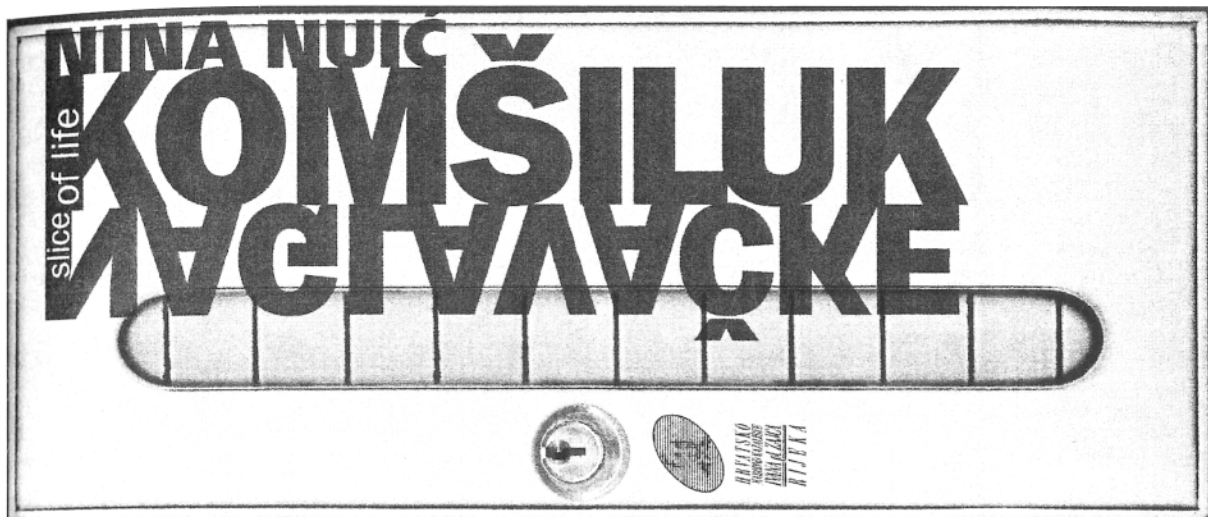
sama, a kojega je za tu prigodu "sklopio", uz pomoć dramaturginje Mire Muhoberac, i režirao Rene Medvešek. Za pohvaliti je repertoarni potez ravnateljice ne samo zbog pukog uprizorenja starog teksta nego i zbog poziva Reneu Medvešku, osobnosti poznatoj i priznatoj u hrvatskom kazalištu po specifičnom autorskom pristupu teatru, da dramaturški obradi i režira jedan baštinski tekst. Ako stari tekst, pisan na dubrovačkom jezičnom idiomu, i nije nešto sasvim blisko Medvešku, on u ovu interpretaciju predložka unosi svježinu, nepretencioznost i jednostavnost svoje redateljske poetike, a cijeli glumački ansambl prati ga, ne onako uigrano kao ansambl ZeKaeMa koji je postao prirodno interpretacijsko stanište Medvešekovih ideja, ali zasigurno predano i potentno (B. Vidić, F. Perišin, I. Barišić, M. Šatalić, I. Mrčela, N. Kovač, I. Hajdarhodžić, H. Sebastijan, M. Stanić, I. Brautović, J. Jukić i G. Šoletić).

Iako se često govori o baštinskom teatru kao kulturološkoj vrijednosti ili muzejskom teatru, nema puno naroda koji imaju takvu literaturu kao hrvatski, pa stoga ne opravdava nebavljenje takovrsnim teatrom kod nas pogotovo onih sredina gdje je nestandardni jezični idiom prirodno tlo njegova bivanja. Dubrovački teatar sigurno je *primus inter pares* u hrvatskim kazalištima čije je to kako teatarsko tako i kulturološko poslanje. Ovaj teatar svojom repertoarnom politikom kontinuirano vrši tu misiju i u tom kontekstu treba mu odati posebno priznanje.

Kada govorim o baštinskom teatru, ne mogu ne spomenuti predstavu *Skup Marina Držića* u režiji Jagoša Markovića i izvedbi beogradskoga JDP-a koja je gostovala na ovogodišnjem Međunarodnom festivalu malih scena u Rijeci. Predstava je to radikalne dekonstrukcije Držićeva dramskog teksta, izvrsna i začudna metafora staroga svijeta koji na bezbroj razina korespondira s našom stvarnošću u žanru groteske i arhetipske tragičnosti u isto vrijeme te je zoran primjer kako baštinski teatar ne treba nužno biti samo muzejski i kulturološki važan iskorak u suvremenom kazalištu. Možda bi baš Branko Brezovec bio ta redateljska osobnost koja bi trebala ući u takvu baštinsko-teatarsku pustolovinu?! Ili zašto je na tom putu posustao Ozren Prohić?!

Uz Bošnjaka slijede još tri suvremena hrvatska autora mlađe i srednje generacije (Nina Nuić, Trpimir Jurkić i Zorica Radaković) čiji dramski tekstovi aktualno i snažno problematiziraju našu svakodnevnicu.

Kritika je već prepoznala mladu Ninu Nuić, studenticu dramaturgije, kao pravo dramatičarsko otkriće kada je u siječnju praižveden njezin prvi dramski tekst *Komšiluk naglavačke* u riječkome HNK-u Ivana pl. Zajca. Na Marulićevim danima predstava je izvedena u sjajno odabranom ambijentu nedovršenog betonskog mamuta koji bi trebao biti Kulturno središte mladih Splita, podcrtavajući prostor događanja drame – višekatni neboder s mnogobrojnim stanovima u kojima se događaju okrutne crnokroničke sudbine malih ljudi. Podnaslovljen kao *slice of life* ili isječci iz života, *Komšiluk naglavačke* kroz mozaičnu dramsku strukturu priča različite, a opet tako slične priče o životima običnih ljudi koji su prisiljeni baciti se kroz prozor ili su bili bačeni zbog nepremostivih životnih prepreka. Spaja ih pad, zajednički neboder i susjedstvo iliti komšiluk. No, tu drama ne prestaje jer protagonisti nastavljaju komunikaciju padajući, a prizori iz sfere naturalističkog, vehementnog i okrutnog kazališnog dokumentarizma prelaze u nadrealističko i bizar-no. Nina Nuić piše pitke, sočne i funkcionalne dijaloge, smišlja neobičnu dramaturšku strukturu koju zna razviti i osmisлити, sjajno balansirajući stilovima kazališnoga komada (naturalizam, nadrealizam) i stilskim rukopisima (dokumentarizam, ironija, crnohumornost). Redatelj Saša Anočić maštovito i razložno slijedi ideju teksta koju redateljskim postupcima obogaćuje stvarajući izniman kazališni događaj koji je jedino na kraju zasjenjen odugovlačenjem kraja drame, kojih, zapravo, ima nekoliko.

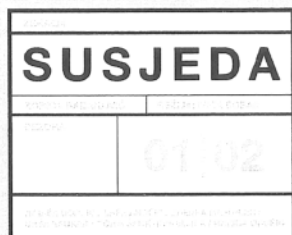

Cijeli glumački ansambl (B. Ličanin, D. Jureško, D. Orlić, B. Torić, Z. Botić, N. Vukelić, R. Rushaidat, A. Blagojević Mangano, J. Grudenić, D. Sekulić, A. Usenik, A. Đaković, D. Brižić, G. Marini, G. Pahor, S. Salamon, D. Mikulić, A. Kvirgić, Z. Kolak Fabijan, A. Liverić) igra silovito, moderno i sjajno tako da je pravo čudo ili peh, ne znam kako to nazvati, da nijedna glumačka nagrada nije došla u njihove ruke.

Još jedna predstava stigla je na festival iz ZeKa-eMa, što se može protumačiti dvojako: je li to hrvatsko kazalište koje najviše "pazi i mazi" domaći tekst ili su njegove predstave one od boljih i izazovnijih u hrvatskom glumištu. Iako se ne može dati jednostavan i pragmatičan odgovor, ovo kazalište sigurno je jedno od onih hrvatskih kazališta koje ima umjetnički i radno potentan glumački ansambl te hrabrost za rizik. Dakle, predstava je to Zorice Radaković *Susjeda* u režiji Ivce Boban. To je prije svega psihološka drama koja problematizira strah, psihozu, ksenofobiju i politikanstvo koji tragično narušavaju odnose među ljudima u ozračju rata i političkih promjena. Koji je put paranoje: rat unutar pojedinca uzrokom je rata zbog različitosti pogleda i interesa ili rat zbog različitosti u društvu stvara rat unutar jedinca? Zorice Radaković nije namjera dati odgovor, ali njezina dramska analitička studija sondira uzrok i posljedicu toga puta. To je drama o osvještavanju identiteta, koji je do tada bio ili nevažan ili sam po sebi razumljiv. Četiri nerazdvojne prijateljice, pripadnice srednje klase, čiji se odnos temeljio na povjerenju, veselju zajedničkih ispijanja kava i odlaska na tržnicu, postaju

nepovjerljive, suzdržane i neiskrene u trenucima kada rat i "prebrojavanje krvnih zrnaca" te naglo bogaćenje postaju njihova stvarnost. Moderna, dinamična i depatetizirana gluma protagonista (Nataša Dorčić, Doris Šarić Kukuljica, Marica Vidušić, Urša Raukar, Zdenka Marunčić i Saša Anočić) uz jaku dramaturšku obradu teksta Ivce Boban i isto tako moćnu i inteligentnu režiju čini ovu predstavu psihogramom vremena devedesetih, pro-stora (Zagreb) i ljudi u psihozi nadolazećeg rata.

Dok je u *Susjedi* svakodnevnica neposredna i izravna, u dramskom tekstu Trpimira Jurkića *Nevažne priče* ona je apstraktna i univerzalna. Petero ljudi čeka vlak na željezničkoj stanici, ne zna se otkad, ali dugo i beznadno. Pričajući svoje životne "nevažne priče" razotkrivaju nesretne sudbine predstavljajući se gubitnicima i to je sve što se događa, zapravo ne događa u ovoj drami. U beckettovskoj poetici apsurdna i nedogađanja, ima neke topline i smirenosti u Jurkićevim likovima, a izgubljeni svijet tek je osjećaj praznine koja je njihov fatum. Redateljski prosede Gorana Golovka slijedi zadanost teksta bez potrebe dekonstrukcije postojećeg, minimalistički nenametljivo, mirno i tužno kakvi su i protagonisti, a to se pokazalo onom pravom i najboljom mjerom redateljskog rukopisa za takvu vrstu teksta. Sveprisutnost tih antijunaka jednako je zorna u ujednačenoj i nijansiranoj glumi ansambla (I. Zovko, M. Matošić, M. Beder, D. Vukić, N. Srdelić). Komorna u svojoj izvedbi, snažna u glumačkoj interpretaciji i nenametljiva u režiji, ova predstava opravdava svoj kazališni život i repertoarni odabir.

PREMIJERE
RAZGOVOR
PORTRET
FESTIVALI
MEDUI

VOX
HISTRIONIS

MEĐUNARODNA
SCENA

AKTUALNOSTI
TEORIJA

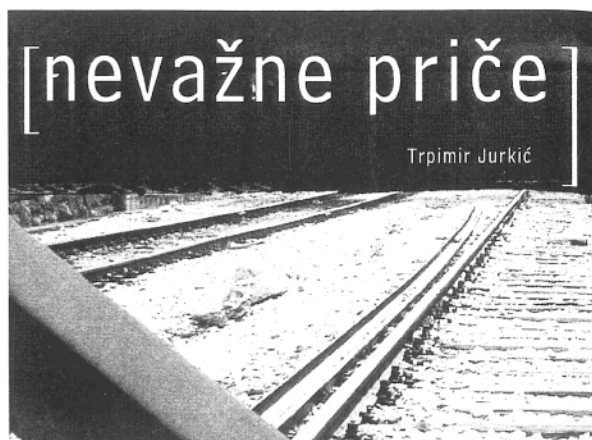
FOAJE
MI U SVUETU

NOVE KNJIGE
DRAMA

Posljednje dvije predstave ovogodišnjih Marulićevih dana dokazuju kako domaća drama može kazališno živjeti i u, uvjetno rečeno, neobvezujućim scenskim formama. Lakši žanrovi poput kabaretskog kazališta (*Fritzspiel*) ili komedije koja tematizira pomodni urbani život te djeluje poput scenskoga trača (*Norveške šume*) forme su namijenjene zabavi u kazalištu.

Travestiranje kulturne Krležine drame *Gospoda Glembajevi* kroz dramske žanrove dramatičarski spretno prokukao je Boris Senker. I kako sam naslov (*Fritzspiel*) kaže, Senker se poigrao likovima i sadržajima glasovite drame na šaljiv i neobvezujući način komentirajući kako se Glembajevi i njima pripadajući snalaze u Shakespeareovoj drami, pučkom igrokazu ili pak u plesnoj poetici Pine Bausch. Prizori su povezivani komentarima ceremonijalmeštara – glumaca koji se jednako šarmantno snalaze u ulogama Krležinih likova kao i novonastalim kabaretskim poveznicama. U tom ludističkom panoptikumu, sve je podređeno zabavi, a poetika izrugivanja i karikature temeljna je stilaska odrednica predstave. Redatelj Robert Raponja predstavu je režirao maštom "sajma antikviteta" na kojem se nađe i jeftine sajmišne robe s "buvljaka".

Ženski razgovori na zagrebačkoj špici koji se uglavnom kreću od mode, seksa i muškaraca do braka, pro-

fesije i suparnica podatan je materijal za laku i zabavnu komediju koju ispisuje Vladimir Stojšavljević u *Norveškim šumama*. Takve situacije banalne i isprazne svakodnevnice mogle su lako prijeći u scenski kič, ali u ovoj predstavi, zahvaljujući ponajprije sjajnim glumačkim kreacijama Nataše Dangubić, Nataše Dorčić, Jadranke Đokić i Ane Karić nametnule su se kao šarmantni i zabavni scenski trač. Jednako tako uspješnom kazališnom voajerizmu doprinosi "filmska režija" Roberta Waltla i dramaturška dosljednost i spretnost suprotstavljanja paradoksalnih situacija Ivica Buljana. Po reakcijama splitske publike, može se zaključiti da se izvršno zabavljala.

I na kraju, treba reći da ovogodišnji Marulićevi dani nisu iznevjerili ljubav splitske publike prema fesivalu za koju je on svojevrsan prozor u hrvatsku kazališnu stvarnost u nedostatku gostovanja i fluktuiranja predstava po Hrvatskoj. Za uspjeh festivala neosporno je zaslužan i pronicljiv izbor predstava koji je pokazao ne samo što se događa u "kazalištu domaće drame" nego i kako se događa. Možda će neki reći da je potrebno redizajniranje tog festivala, ali u svakom slučaju domaći tekst trebao bi ostati uporišna točka Marulićevih dana.

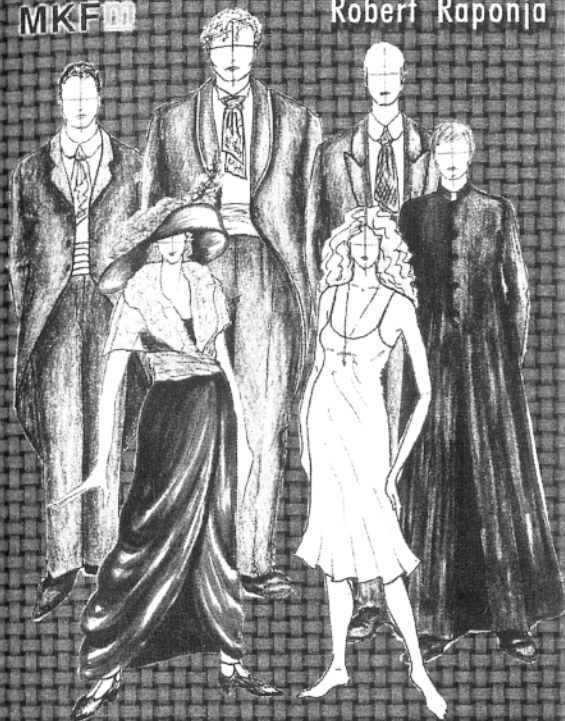
Boris Senker

FRITZSPIEL®

MKFM

Režija:

Robert Raponja

Igraju:

Ansambli MKFM i

Boris Isaković (*Leone*)

Slavica Knežević (*Baronica Castelli*)

Jasna Đuričić (*Sestra Angelika*)

Željko Vukmirica (*Naci Glembay*)

Dražen Bratulić (*Puba/Fabriczy*)

Jugoslav Krajnov (*Silberbrandt*)

Glazba:

Arinka Blašković - Šegando

Kostimografija:

Marinela Jeromela

Koreografija:

Maja Đurinović

Scena:

Juravić & Došen

Praizvedba: 10.07.2002. • Povijesni muzej Istre - Kaštel

NØRVEŠKE ŠUME

NATAŠA OPMIRIĆ / NATAŠA ĐORČIĆ / VALERIJKA ĐORČIĆ / ANA KATIĆ

AUTOR TEKSTA VLADIMIR STOJSAVLJEVIĆ / REDATELJ ROBERT WALIT

TEATRINO

NAGRADE NA 13. MARULIĆEVIM DANIMA

Predstava *Nosi nas rijeka* splitskoga HNK-a – nagrada za dramski tekst (Elvis Bošnjak), nagrada za režiju (Nenni Delmestre), nagrada za najbolju predstavu (stručni žiri i publika), nagrada za najbolju mušku ulogu (Trpimir Jurkić), nagrada za sporednu žensku ulogu i nagrada čitatelja Slobodne Dalmacije za najbolju glumačku kreaciju (Milka Podrug Kokotović).

Predstava *Kamov, smrtopis* zagrebačkoga ZeKaEma – nagrada za scenografiju (Željko Zorica), nagrada za kostimografiju (Doris Kristić), nagrada za oblikovanje svjetla (Olivije Marečić).

Predstava *Glorija* riječkoga HKD teatra – nagrada za sporednu ulogu (Davor Jureško), nagrada za scensku glazbu (Duško Rapotec Ute).

Nagradu za glavnu žensku ulogu dobila je Nataša Đorčić za glumačke kreacije u predstavama *Susjeda Zorice Radaković* i *Norveške šume* Vladimira Stojsavljevića.

Nagradu za dramaturšku obradu teksta dobio je Rene Medvešek za predstavu *U lugu onomuj* Kazališta Marina Držića iz Dubrovnika.

Nagradu za koreografiju dobio je Milko Šparemblek za predstavu *Kraljevo osječčkoga* HNK-a.